

ADY ENDRE KÖSZÖNTÉSE.

A novemberi köd és gyász felett
Ma dúsan és derűsen megjelent.

Ragyog a híre és a homloka,
Ily fiatal még nem volt ő soha.

Jött, mint akit ezer év óta vár
Álmodva és vágyódva ez a táj.

Ezer hajlék int biztatón neki:
Ijú hívek ujjongó szívei.

És jöttire a nagyerdő dalol
És a nagytemplom vén harangja szól

Bocskay némán süveget emel,
Száz prédikátor lelke énekel.

S szeretne a keblére omlani
A bánatos előd, Csokonai.

A kollégiomban az ő falak
Igéitől vígan visszhangzanak.

S ő megy dalosan és virágosan
Mint a tavasz, a téren átsuhan.

S a maradandóságnak városán
Úrrá lesz egy varázsos látomány:

Valaki elment, mint szegény cigány
S megérkezett, mint fenség és király,

Ki nem detronizálhat, nem, soha,
Az eljövendő századok sora,

Ki a halottak élén győztesen
Uralkodik a tűnő életen,

Remény borát és vigasz kenyerét
Minden magyarnak osztja szerteszét.

Mint az ítélet s mint a diadal:
Megjött Ady, az új és a magyar!

Debrecen, 1927. XI/27.

JUHÁSZ GYULA.